

היי שקטה כמו לא עברת אף פעם / אביגיל פרנקל *

מול קהל שרוצה ללמוד, להבין, לחשוב מחדש.

גדלתי, אני גדלה כל הזמן, לומדת, משתדלת להיות קשובה. אני כל הזמן "מקשבת", ורוב הזמן משתנה. חלק מהזמן אני סוערת, לפעמים כועסת ועצובה. אוספת רגעים של התרחבות הלב, ושאיפה להיות שקטה עם צרימתי.

* MSW, מטפלת, רכזת סיוע ורכזת הכשרות אנשי מקצוע לשעבר במרכז סיוע תל אביב.

"היי שקטה כמו לא עברת אף פעם,

כמו לא היית צרימה בנוף המטופח.." רחל שפירא

עזבתי את תפקידי כרכזת במרכז הסיוע לפני עשור וחצי. עזבתי ונשארתי. כבר לא חלק מהצוות, ובכל זאת עסוקה ומעורבת.

מרגישה "בתוך".

משהו במרכז הפך להיות חלק ממני, מזו שגדלתי להיות. כשהגעתי למרכז, עובדת סוציאלית צעירה, כבר הייתי מנוסה.

פגשתי והקשבתי להרבה נערות ונשים שנפגעו מינית. הקשבתי להן כמו שחשבתי שצריך - פרטית, פרטנית, עסוקה בהן, בייחוד שלהן. חשבתי שהכי נכון לראות רק אותן, כל אחת ואחת, "לעזור להן להחלים, להשתלב..." מילים שלי מפעם.

מרכז הסיוע הזמין אותי למשהו אחר, להתבוננות אחרת שמובילה לתחושה חדשה.

הפרטי קשור לחברתי, הפרטני מתרחש בתוך הקשר. למדתי להקשיב מורכב, לתת לאי ההחלמה להתקיים, לחשוב על רווחה רגשית שאינה תלויה דווקא בהשתלבות.

להרגיש את הצרימה. לאפשר למחאה להתקיים בתוכי ובתוכה ללא בהלה, להזמין את המחאה הזו לצמוח, לחיות באמת. לפעמים היא קולנית, לעיתים אפילו מאורגנת. לרגעים מהוססת, והרבה פעמים היא ייחודית שקטה ואפילו מאד נחושה.

ההזדמנות לפתח את ימי העיון לאנשי מקצוע, נתנה לי אפשרות להזמין מטפלות ומטפלים להכיר את העמדה הזו.

להזמין את נשות המקצוע ואת נשות הקו שמהן למדתי, להשמיע את קולן